

Брида
Пауло Коельйо

Зворушлива історія про кохання, магію та духовні пошуки.

Знайти себе, свою мету та справжнє «я» – завдання, з яким приходять у світ кожна людина. І воно завжди нерозривно пов'язане з любов'ю, пошуком кохання та своєї Частини...

Чарівна ірландка Брида намагається пізнати світ і себе. На її життєвому шляху постають дві людини, які мають перевернути її уявлення про життя: чоловік, який вчить її долати власні страхи, та жінка, яка відкриває їй ритм таємничої музики Всесвіту... На їхню думку, Брида має Дар, але, пізнавши його, вона мусить рухатися далі самотужки...

Пауло Коельйо

Брида

Хлопець на ім'я Сантьяго («Алхімік») входить до обраної когорти славетних персонажів, таких як Кандид та Піноккіо, завдяки своїй спроможності зробити нас учасниками своїх виняткових пригод.

Пол Зиндел, лауреат Пуліцерівської премії, США

Дивовижна історія Сантьяго («Алхімік»), пастуха, який хоче пізнати світ, зворушлива сама по собі – а крім того, вона набуває додаткової значущості через ту науку, яку здобуває Сантьяго під час своєї подорожі. Це книжка для людей будь-якого віку.

«Паблішерс віклі», США

«Алхімік» – книжка незрівнянної краси, справжнє чудо натхнення, вона глибоко й потужно демонструє нам амальгаму духовного пошуку та екзистенційних конфліктів.

Мелколм Бойд, «Модерн метьюриті мегезин», США

Це паломництво («Щоденник мага») перетворюється на дивовижно цікаву історію.

«Лібрері джорнел», США

Мені рідко траплялися історії такої концентрованої сили та простоти, як «Алхімік». Вона проводить читача крізь час... чудова оповідь із персональним посланням до кожного читача.

Джозеф Джирзоне, США (автор книги «Джошуа»)

Пауло Коельйо переконує нас іти за своїми мріями, наділяючи нас спроможністю бачити світ власними очима.

Лін Ендрус, США (автор серії «Жінка-лікар»)

(Пауло) Коельйо – чи не найбільше відкриття сучасної бразильської літератури, а надто після публікації «Алхіміка».

Марга Фонт, журнал «Інтеграл», Іспанія

Далекий від наших уявлень про таємничого й загадкового гуру, цей сьогоденний маг... показує нам, яким має бути освячення в наші дні.

Педро Палао Понс, журнал «Карма 7», Іспанія

(«Брида») – це книга нашого сьогодення, великий репортаж про життя, написаний із такою вправністю, що, навіть будучи складною, вона здається цілком прозорою і розуміється без зусиль, наділяючи нас почуттям радісного збудження тієї миті, коли магія звертається до нас усіма мовами, зрозумілими для людського серця.

Аларкон Беніто, журнал «Мас Алья», Іспанія

Нарешті ми маємо книгу («Алхімік»), що весело й просто розповідає про знання, про які раніше розповідалося в такий загадковий і такий занудний спосіб.

Давид Лючин, журнал «Айнблік», Німеччина

Історія про пошуки таємного скарбу («Алхімік») перетворюється на притчу про найглибші виміри людського існування. Сантьяго – універсальний герой.

Сарка Гравова, «Літерарні Новіни», Чехія

Пауло Коельйо обережно проводить нас поміж епізодами своєї духовної одиссеї («Щоденник мага»), і, коли ми цілком підпадаємо під чари поетичного містицизму цієї книжки, він проникає в нашу свідомість і затуляє нас у саму глибину духовних процесів своєї творчості.

Катрин Дил, журнал «Тіло, розум і дух», США

«Алхімік» – це синтез універсального знання, яке ми можемо застосувати в тяжких випробуваннях свого життя.

Спенсер Джонсон (автор книжки «Маленький керівник»)

Незабутня історія про найцікавіше в житті кожної людини: про подорож із метою виконати свою місію. Я рекомендую «Алхіміка» для кожної людини, яка прагне реалізувати свої мрії.

Ентоні Робінс (автор книжки «Розбуди в собі велетня»)

Один із найпопулярніших письменників Латинської Америки, і неважко зрозуміти чому; його твори насичені енергією, і він має великий багаж духовності, якою щедро ділиться з читачем. Образ, у якому він сам перетворюється на синю кулю («Щоденник мага»), надовго залишиться в моїй пам'яті.

Девід Крамер, «Чоловічий журнал», США

Сповнена глибокого натхнення розповідь («Алхімік») про паломництво, яке ми повинні здійснити у своєму житті.

Скот Пек, автор книжки «Дорога, якою мандрують рідко», США

(«Алхімік») – це синтез історії, яка розповідається в усіх творах світової літератури: людина шукає десь далеко те, що має поруч. Це приваблива й наповнена символікою історія, символікою, що перетворює цю книжку на справжнє відкриття в бразильській літературі.

Хосе Моліна, журнал «Мучо мас», Іспанія

У нашу тривожну добу, коли Володіння робить усе, щоб запанувати над Буттям, ми не зможемо знайти собі кращої компанії, ніж він (Пауло Коельйо).

Віктор Менданья, газета «Коррейо да Манья», Португалія

Застереження

У книжці «Щоденник мага» я замінив дві практики RAM[1 – RAM (Regnus Agnus Mundi) – католицький орден, заснований 1492 р. для вивчення символічної мови усних традицій, членом якого нібито був Коельйо (так він сам стверджує у своїй книжці «Паломництво», друга назва «Щоденник мага»). (Тут і далі прим. перекл.)] на вправи на сприйняття, які вивчив тоді, коли керував театром. Хоч результати були такими самими, мій Наставник суворо мені дорікнув. «Навіть якщо існують швидші або легші засоби, від Традиції не слід відмовлятися ніколи», – сказав він.

Тому ті кілька ритуалів, що описані в «Бриді», нічим не відрізняються від ритуалів, які практикувалися протягом століть Традицією Місяця, особливою традицією, що вимагає великого досвіду й практики. Виконувати такі ритуали, не маючи перед собою певної мети, небезпечно, не потрібно й не рекомендується, бо це може завдати шкоди Духовному Пошуку.

Пауло Коельйо

Брида

О Маріє, зачата без гріха,
молися за нас,
тих, котрі звертаються до тебе.
Амінь.

Присвячую цю книжку:

Н. Д. Л., творцеві чудес,
Кристині, що була таким чудом,
і Бриді

Або яка жінка, що має десять драхм, коли згубить драхму одну, не засвічує світла і не мете хати, і не шукає уважно, аж поки не знайде?

А знайшовши, кличе приятельок та сусідок і каже: Радійте зо мною, бо знайшла я загублену драхму!

Євангелія від Луки, 15:8-9

Пролог

Не один вечір ми просиділи в одній із кав'ярень у Лурді. Я, паломник, який вирушив на прощу до священного міста Рим і мусив іти ще багато днів у пошуках свого Дару. І вона, Брида О'Ферн, яка допомогла мені пройти частину моєї дороги.

В один із тих вечорів я вирішив запитати в неї, чи була вона схвильована, коли увійшла до одного абатства у формі зірки, що лежить на дорозі, якою ідуть утаємничені, коли перетинають Піренеї.

– Я ніколи там не була, – відповіла вона.

Я здивувався. Адже вона вже володіла Даром.

– Усі дороги ведуть до Рима, – сказала Брида, застосувавши давнє прислів'я, щоб сказати мені, що Дар у своїй душі можна розбудити де завгодно. – Я пройшла свою дорогу до Рима в Ірландії.

Під час наших наступних зустрічей вона розповіла мені історію свого пошуку. Коли вона закінчила свою розповідь, я запитав, чи можна мені записати все те, що я від неї почув.

Спершу вона погодилася. Але потім щоразу, коли ми зустрічалися, вона висувала якесь заперечення. То просила замінити прізвиська й імена причетних осіб, то запитувала, які люди читатимуть те, що я напишу, та як вони реагуватимуть на прочитане.

- Звідки мені знати, - відповів я. - Але думаю, ти створиш проблему не через це.

- Ти маєш рацію, - сказала вона. - Проблема в тому, що це дуже особистий досвід. Я не певна, що він буде комусь корисним.

Це ризик, на який ми тепер ідемо обое, Бридо. В одному з анонімних текстів Традиції говориться, що люди поділяються на дві категорії: одні будують, інші вирощують. Будівничі можуть згаяти довгі роки, виконуючи своє завдання, але рано чи пізно вони завершують свою справу. Після цього зупиняються й залишаються між своїми чотирма стінами. Життя втрачає для них сенс, коли вони закінчують будівництво.

Але існують ті, хто не будує, а вирощує. Цим людям часто доводиться потерпати від негоди, від посухи, й відпочивають вони рідко. Але, на відміну від будівлі, сад ніколи не перестає зростати. І хоч він вимагає дуже великої уваги від садівника, також перетворює його життя на грандіозну й цікаву пригоду.

Садівники добре знають одне одного, бо їм відомо, що в історії кожної рослини віддзеркалюється розвиток усієї землі.

Ірландія. Серпень 1982 - березень 1984 року

Літо й осінь

- Я хочу навчитися магії, - сказала дівчина.

Маг подивився на неї. Вилинялі джинси, блузка й зухвалий вираз, який має звичай напускати на себе чи не кожна сором'язлива людина. «Я, мабуть, удвічі за неї старший», - подумав він. Та, незважаючи на це, він знав: перед ним стоїть його Інша Частина.

- Мене звати Брида, - провадила дівчина. - Пробачте, що відразу не відрекомендувалася. Я дуже довго чекала цієї миті й хвилююся набагато більше, ніж думала.

- А навіщо тобі магія? - запитав він.

- Щоб знайти відповіді на кілька запитань, які поставило переді мною життя. Щоб пізнати таємні сили. І щоб навчитися подорожувати в минуле та майбутнє.

Вона не перша прийшла до нього в ліс із таким проханням. Колись він був дуже відомим і шанованим Наставником Традиції. Він був узяв кількох учнів і вірив у те, що світ зміниться, якщо він змінюватиме тих, хто до нього

приходив. Але потім він припустився помилки. А Наставникам Традиції помилятися не дозволено.

– А тобі не здається, що ти надто молода?

– Мені двадцять один рік, – сказала Брида. – Якби я захотіла навчитися балетних танців, мені сказали б, що я вже надто стара.

Маг подав знак, щоб вона йшла за ним. Обое мовчки пішли у глиб лісу. «Вона гарна, – думав він, дивлячись, як швидко ковзають по землі тіні від дерев, бо сонце було вже близько до обрію. – Але я вдвічі старший за неї». А це означало, що, мабуть, йому доведеться страждати.

Бриду дратувала мовчанка чоловіка, який ішов поруч із нею; він навіть не захотів якось відповісти на її останню репліку. Земля в лісі була волога, вкрита опалим листям; вона теж помітила, як ковзають по ній тіні та як насувається ніч. Незабаром споночіє, а ліхтаря в них немає.

«Я повинна довіряти йому, – підбадьорювала вона себе. – Якщо я вірю, що він може навчити мене магії, то я повинна також довіритися йому, коли він веде мене в ліс».

Вони йшли і йшли. Здавалося, він не обирає напрямку, звертає то праворуч, то ліворуч, хоч ніщо не перешкоджало йому йти прямо. Вони вже описали кілька кіл, пройшовши три чи чотири рази через одне місце.

«Може, він випробовує мене». Вона була сповнена рішучості довести свою пригоду до кінця й хотіла показати йому: усе, що з нею відбувається, навіть ходіння по колу, вона сприймає як щось цілком нормальне.

Вона приїхала сюди здалеку й дуже довго чекала цієї зустрічі. Дублін був за півтораєста кілометрів звідси, до цього села ходили дуже незручні автобуси, причому не за певним розкладом, а коли їм заманеться. Їй довелося прокинутись дуже рано, їхати протягом трьох годин, потім вона довго розпитувала про нього в селі, намагаючись пояснити людям, чого їй треба від такого дивного чоловіка. Зрештою їй таки розповіли, в якому місці лісу він має звичай перебувати вдень, але спершу визнали за потрібне застерегти її, що він уже намагався звабити дівчину з їхнього села.

«Він чоловік цікавий», – подумала вона. Їхня стежка тепер ішла вгору, і їй дуже хотілося, щоб сонце не ховалося за обрій ще протягом якогось часу. Вона боялася послизнутися на вологому листі, яке встеляло землю.

– То навіщо все-таки тобі потрібна магія?

Брида зраділа, що він урвав мовчанку, й повторила йому ту саму відповідь, яку вже давала.

Але він нею не задовольнився.

– Мабуть, ти хочеш навчитися магії тому, що вона таємнича й загадкова. Бо дає відповіді на запитання, яких багатьом людям не щастить знайти протягом

усього свого життя. Але насамперед тому, що вона допомагає повернутися в романтичне минуле.

Брида не відповіла нічого. Вона не знала, що сказати. Їй хотілося, щоб він повернувся до своєї звичної мовчанки, бо боялася дати відповідь, яка Магові не сподобається.

Перетнувши весь ліс, вони нарешті піднялися на гору. Земля тут була скеляста, без рослинності, але не слизька, і Брида йшла за Магом без труднощів.

Він сів на самій вершині й попросив, щоб Брида сіла також.

– До мене приходили й інші люди, – сказав Маг. – Вони теж просили, щоб я навчив їх магії. Але я вже навчив людей усього, чого мав їх навчити, я вже повернув людству те, що воно мені дало. Сьогодні я хочу залишатися сам-один, блукати серед гір, доглядати рослини й спілкуватися з Богом.

– Неправда, – відповіла йому дівчина.

– Що неправда? – здивовано запитав він.

– Можливо, ви справді хочете спілкуватися з Богом. Але неправда, що ви хочете залишатися сам-один.

Брида пожалкувала за свої слова. Вона промовила їх, підкорившись раптовому пориву, а тепер уже було пізно виправляти свою помилку. Можливо, й справді існують люди, яким подобається жити на самоті. Можливо, жінки більше потребують чоловіків, аніж чоловіки жінок.

Проте Маг не здався їй розгніваним, коли знову заговорив:

– Я хочу поставити тобі одне запитання, – сказав він. – Ти повинна відповісти на нього правдиво й щиро. Якщо скажеш правду, я навчу тебе того, чого ти просиш. Якщо збрешеш, то ніколи не повертайся до цього лісу.

Брида зітхнула з полегкістю. Вона не боялася запитань. І брехати їй не було потреби. Їй здавалося, будь-який Учитель, приймаючи учня, міг зажадати від нього чогось набагато складнішого.

Він сів перед нею. Його очі блищали.

– Припустімо, я почав навчати тебе, чого сам навчився, – сказав він, не відриваючи погляду від її очей. – Почав показувати тобі паралельні світи, які нас оточують, янголів, мудрість природи, містерії Традиції Сонця і Традиції Місяця. Й одного дня ти підеш до міста, щоб купити там чогось поїсти, й зустрінеш чоловіка, якого тобі призначить доля.

«Я навряд чи його впізнаю», – подумала вона.

Але вирішила мовчати. Схоже, запитання буде важчим, ніж вона думала.

– Він відчує те саме, що й ти, і підійде до тебе. Ви покохаєте одне одного. Ми продовжимо наші уроки, і я навчатиму тебе космічної мудрості вдень, а він навчатиме тебе мудрості кохання вночі. Але неминуче настане мить, коли ці дві науки ввійдуть у суперечність. Тобі доведеться обирати одне з двох...

Маг замовк на кілька хвилин. Ще й не поставивши своє запитання, він уже боявся відповіді дівчини. Її сьогоднішній прихід означав кінець певного етапу в житті обох. Він знав про це, бо йому були відомі традиції та наміри Наставників. Він потребував її не менше, ніж вона його. Але вона повинна сказати правду – така його неодмінна умова.

– А тепер відповідай мені з усією щирістю, – сказав він нарешті, набравшись духу. – Ти покинеш усе, чого доти навчилася, усі можливості й усі містерії, які набула й іще зможеш набутися у світі магії, щоб бути з чоловіком, якого тобі визначила доля?

Брида відвела від нього погляд. Навколо були гори, ліс, а далеко внизу маленьке село вже засвічувало перші вогні. З димарів валував дим, і не так далеко звідси родини сідали за стіл вечеряти. Вони чесно трудилися, боялися Бога й завжди були готові допомогти ближньому. Вони жили таким життям тому, що знали кохання. Їхнє життя було наповнене змістом, вони вміли пояснити все, що відбувається у світі, хоч ніколи не чули про такі містичні науки, як Традиція Сонця і Традиція Місяця.

– Я не бачу ніякої суперечності між своїм пошуком і своїм щастям, – сказала вона.

– Відповідай на моє запитання. – Очі Мага не відривалися від її очей. – Ти покинула б усе заради цього чоловіка?

У Бриди виникло невтримне бажання заплакати. То було навіть не запитання, то був вибір, найтяжчий вибір, який людям доводиться робити у своєму житті. Вона не раз про це думала. Був у її житті період, коли ніщо не здавалося їй таким важливим, як вона сама. Вона закохувалася, й у неї закохувалися багато разів, вона вірила, що її кохання триватиме вічно, проте щоразу воно дуже скоро закінчувалося. З усього, що вона доти знала, їй було найважче зрозуміти кохання. Тоді вона була закохана в юнака, не набагато від неї старшого; він вивчав фізику й дивився на світ зовсім іншими очима, ніж вона. Вона надто часто вірила в кохання, надто часто була впевнена у своїх почуттях, але стільки разів спізнавши розчарування, вона вже ні в чому не була переконана. Але навіть за таких обставин кохання важило в її житті надто багато.

Вона уникала дивитись на Мага. Її погляд зосередився на селі та на його димарях, звідки валував білий дим. Саме через кохання люди намагалися пізнати світ від початку часів.

– Я все покинула б, – сказала вона нарешті.

Чоловік, який сидить навпроти неї, ніколи не зрозуміє, що відбувається в людських серцях. Цей чоловік знає, що таке могутність, що таке магія, але

він не знає людей. Волосся в нього посріблене сивиною, шкіра – обпалена сонцем, і він має статуру людини, що звикла підійматися на гори та спускатися з них. Він живе у світі чарів, його очі віддзеркалюють душу, наповнену відповідями, і, певно, він не раз переживав розчарування, коли йому доводилося мати справу з почуттями пересічних людей. Вона також розчарована в собі самій, але брехати не може.

– Подивись на мене, – сказав Маг.

Бриді було соромно. Проте вона подивилась на нього.

– Ти сказала правду. Я навчатиму тебе.

Споночіло, й зірки яскраво мерехтіли в безмісячному небі. За дві години Брида розповіла про все своє життя незнайомому чоловікові. Вона намагалася знайти в ньому факти, що пояснювали б її інтерес до магії, – такі як видіння в дитинстві, передчуття, внутрішні поклики, – проте не знайшла нічого. Вона відчувала потяг до знань, і то було все. Саме тому вона вже ходила на курси астрології, ворожіння на картах, нумерології.

– Це лише мови, – сказав Маг. – І то не єдині. Магія промовляє багатьма мовами до людського серця.

– Що ж тоді таке магія? – запитала вона.

Навіть у темряві Брида помітила, що Маг відвернув обличчя. Він тепер дивився в небо, поринувши в роздуми, як людина, що шукає відповіді на нелегке запитання.

– Магія – це міст, – сказав він нарешті. – Міст, яким людина переходить із видимого світу у світ невидимий. І який допомагає їй засвоїти науку обох світів.

– А як навчитися переходити через міст?

– Треба відкрити власний спосіб переходити його. Кожна людина робить це по-своєму.

– Саме тому я й прийшла сюди.

– Існують дві форми магії, – сказав Маг. – Традиція Сонця, що вивчає простір і відкриває таємниці речей, які нас оточують. І Традиція Місяця, що досліджує Час і відкриває таємниці, які зберігаються в його пам'яті.

Брида зрозуміла, що саме він хотів сказати. Традиція Сонця – це ніч, дерева, холод у її тілі, зірки в небі. А Традиція Місяця – чоловік, який сидить перед нею, наділений мудрістю предків, що світиться в його очах.

– Я вивчав Традицію Місяця, – сказав Маг, ніби вгадавши її думки. – Але я ніколи не був Наставником у тій науці. Я Наставник у Традиції Сонця.

– Навчіть мене Традиції Сонця, – сказала Брида з недовірою в голосі, бо відчувала нотки ніжності в голосі Мага.

– Я навчу тебе того, чого сам навчився. Але існує багато доріг Традиції Сонця, і треба довіряти спроможності кожної людини навчити саму себе.

Брида не помилилася. Вона знову відчула ніжність у голосі Мага. Вона радше лякала її, ніж посилювала в ній бажання опанувати науку магії.

– Я спроможна вивчити Традицію Сонця, – сказала вона.

Маг тепер не дивився на зірки, а зосередив погляд на дівчині. Він знав: поки що вона не спроможна опанувати Традицію Сонця. Та, незважаючи на це, він повинен був її вчити. Деякі учні самі обирають собі Наставників.

– Хочу сказати тобі одну важливу річ перед першим уроком, – сказав він. – Не бійся нікого, хто зустрінеться на твоєму шляху. Ти повинна мати мужність, щоб не боятися помилок. Розчарування, поразки, занепад духу – це ті інструменти, які застосовує Бог, щоб показати нам шлях.

– Дивні інструменти, – сказала Брида. – Вони нерідко примушують людину відмовитися від своїх спроб.

Логіка її слів була зрозуміла для Мага. Він уже давно випробував на своєму тілі та своїй душі дивні інструменти Бога.

– Навчіть мене Традиції Сонця, – наполегливо повторила вона.

Маг попросив, щоб Брида прихилилася до виступу скелі й розслабилася.

– Не треба запліщувати очі. Споглядай світ, що тебе оточує, і помічай усе, що зможеш помітити. Щомиті й перед кожною людиною Традиція Сонця показує вічну мудрість.

Брида зробила, як наказав їй Маг. Але їй здалося, він занадто поспішає.

– Це перший і найважливіший урок, – сказав він. – Його винайшов один іспанський містик, який розумів значення віри. Його звали святий Іван від Хреста[2 – Святий Хуан де ла Крус – католицький священик, поет-містик, реформатор Церкви, що жив у XVI столітті.].

Він подивився на дівчину, що слухала його до самозабуття й довірливо. Із глибини свого серця Маг вивергнув молитву, щоб вона зрозуміла те, чого він збирався її навчити. Адже вона його Інша Частина, хоч поки цього й не знає, хоч поки що вона надто молода й досі захоплюється пустими цінностями світу.

* * *

Брида побачила у темряві постать Мага – він заглибився в ліс і зник між деревами, ліворуч від неї. Їй було страшно залишатися тут самій, і вона докладала зусиль, щоб зберігати спокій. Це її перший урок, і вона не повинна показати, що нервується.

- Він прийняв мене як ученицю. Я не можу розчарувати його.

Вона була задоволена собою й водночас здивована, що все відбулося так швидко. Вона ніколи не сумнівалася у своїй рішучості, а тепер пишалася нею й пишалася тим, що та привела її аж сюди. Була певна, що Маг ховається десь за скелями й спостерігає за її поведінкою, щоб з'ясувати, чи спроможна вона навчатися магії. Він говорив про мужність; тож навіть відчуючи страх, - а в її душі вже виникали образи змій та скорпіонів, що ховалися у розколинах скелі, - вона мусить виявити мужність. Незабаром він повернеться, щоб дати їй перший урок своєї науки.

- Я жінка сильна й рішуча, - тихо повторювала вона, звертаючись до самої себе.

Їй пощастило, адже вона дістала дозвіл залишитися з цим чоловіком, якого одні обожнювали, а інші боялися. Вона подумки перебрала всі події вечора, протягом якого вони були вдвох, і згадала, як помітила нотки ніжності в його голосі. «Хтосьна, може, я сподобалася йому як жінка. Може, він навіть хотів би покохатися зі мною». Це був би цікавий досвід - у його очах вона помітила щось дуже дивне.

«Які дурні думки». Вона прийшла сюди в пошуках чогось конкретного - дороги до знання - й несподівано зловила себе на тому, що мислить як звичайнісінька жінка. Вона примусила себе більше про це не думати, й тоді раптом до неї дійшло, що вже минуло чимало часу, відтоді як Маг залишив її саму.

Вона відчула щось подібне до нападу паніки; про цього чоловіка ходили дуже різні й суперечливі чутки. Одні казали, що це наймогутніший маг серед усіх тих, кого їм доводилося знати, що він спроможний змінювати напрям вітру, розганяти хмари, застосовуючи лише силу думки. Брида, як і всі люди, була зачарована чудесами такої природи.

Проте інші люди - люди, які мали стосунок до світу магії й відвідували ті самі курси, що їх відвідувала вона, запевняли, що це лихий чаклун, який володіє таємницями чорної магії і вбив своїми чарами одного чоловіка лише тому, що закохався в його дружину. За цей злочин він приречений блукати в лісах, хоч і є Наставником.

«Можливо, від самоти в нього помутився розум», - подумала Брида, відчувши новий напад паніки. Попри молодість, вона вже знала, якої шкоди може завдати самота людям, а надто літнім людям. Вона зустрічала людей, які втрачали всю радість від життя, бо більше не могли боротися із самотністю і зрештою впадали в розпач, безнадійно загрузнувши в ньому. Це були переважно ті, хто вважав, що у світі більше немає місця ані для гідності, ані для слави, і лиш лопотіли без угаву, обговорюючи помилки інших. Це були люди, яких самотність перетворила на суддів, чиї вироки розліталися з вітром на всі чотири сторони світу, долітаючи до кожного, хто хотів їх слухати. То, може, і Маг збожеволів від самоти?

Зненацька десь зовсім близько від неї почулося шарудіння, і вона аж підстрибнула, а її серце тьохнуло. Забуття, в якому вона перебувала ще

кілька хвилин тому, вмить розвіялося. Вона розглянулася навколо, але нічого не змогла розгледіти. Десь у животі народився страх і хвилиною прокотився по всьому тілу.

«Мені треба опанувати себе», – подумала вона. Але хіба це можливо. Гадюки, скорпіони та інші дитячі страхи заповнили її уяву. Брида була надто настрахана, щоб відразу заспокоїтися. Перед нею виникло нове видіння: могутній чаклун укладає договір із дияволом, приносить у жертву її життя.

– Де ви? – гукнула вона нарешті.

Вона вже не хотіла справити враження. Єдине, чого вона хотіла, – вибратися звідси.

Ніхто не відповів.

– Я не хочу тут залишатися! Рятуйте! Допоможіть!

Але їй відповів лише ліс своїми дивними звуками. Брида мало не збожеволіла від страху, вона боялася знепритомніти. Але цього робити не слід; тепер, коли вона впевнена, що його близько немає, непритомність могла б поставити її у скрутне становище. Вона повинна зберегти самовладання.

Подумавши так, вона відчула, як у ній народжується сила, що прагне допомогти їй зберегти його. «Я не повинна кричати», – була її перша думка. Її крики могли привернути увагу інших чоловіків, які жили в цьому лісі, а чоловіки, що живуть у лісах, можуть бути небезпечнішими за хижих звірів.

– Я вірую, – тихо повторювала вона. – Вірую в Бога, вірую в мого янгола-охоронця, що прилетів сюди зі мною й оберігає мене. Я не знаю, який він і де він, але знаю, він близько. І не спіткнуся об жоден камінь.

Її останньою фразою була цитата з псалма, який вона вивчила в дитинстві та про який багато років не згадувала. Її навчила його бабуся, яка померла не так давно. Їй хотілося б, щоб вона була в цю мить поруч із нею; щойно вона про це подумала, як відчула присутність близької людини.

Вона збагнула, що існує велика різниця між небезпекою і страхом.

«Той, хто живе під захистом Господа...» – так починався той псалом. Вона звернула увагу на те, що їй пригадалися всі слова, одне за одним, так ніби її бабуся справді була поряд і проказувала їх для неї. Вона проказувала слова псалма, не зупиняючись, і, попри страх, помалу заспокоїлась. Цієї миті вона не мала вибору: або вона вірить у Бога та у свого янгола-охоронця, або впадає в розпач.

Вона відчувала присутність сили, яка оберігала її. «Я повинна вірити в присутність цієї сили. Я не можу пояснити її, але вона існує. І вона залишатиметься зі мною всю ніч, бо я не зможу вийти звідси сама-одна».

Дитиною вона часто прокидалася серед ночі, охоплена страхом. У такі ночі її батько підходив із нею до вікна й показував їй місто, в якому вони жили. Він розповідав їй про нічних сторожів, про молочника, який уже розвозив молоко, про пекаря, що випікав хліб на завтра. Батько робив так,

щоб розігнати страховищ, які приходили до неї вночі, й замінити їх у її уяві людьми, що дивилися на неї крізь темряву. «Ніч – не більш як частина дня», – мав звичай казати він.

Отже, ніч – не більш як частина дня. Тому не тільки світло, а й темрява повинна захищати. Саме в темряві вона може відчуті присутність сили, яка оберігає її. Вона повинна довіритися їй. І ця довіра називається Вірою. Ніхто ніколи не міг зрозуміти, що таке Віра. А Віра це саме те почуття, яке тепер опанувало її, непоясненне занурення в таку чорну, як сьогодні, ніч. Вона існує, певно, тільки тому, що довіряється їй. Як ото чудеса ніхто ніколи не міг пояснити, але вони відбуваються для тих, хто вірить у чудеса.

«Він сказав мені, це буде мій перший урок», – несподівано пригадала Брида. Сила, яка оберігала її, була з нею, бо вона вірила в неї. Вона відчула втому після стількох годин напруги. І знову розслабилася, з кожною хвилиною відчувачи себе більш захищеною.

Вона має віру. А віра не дозволить їй знову уявляти, що ліс кишить скорпіонами та зміями. Віра підказує їй, що її янгол-охоронець не спить і пильно оберігає її.

Вона знову прихилилася до скелі й сама не помітила, як заснула.

* * *

Коли прокинулася, був день і сонце осявало все навкруги. Вона трохи змерзла, її одіж була брудною, але душа раділа. Вона перебула всю ніч у лісі, сама-одна.

Пошукала поглядом Мага, хоч і знала, що не побачить його. Він, певно, блукає лісом, намагаючись «увійти в контакт із Богом» і, можливо, також запитує себе, чи та дівчина, яка прийшла до нього учора ввечері, знайшла в собі мужність засвоїти перший урок Традиції Сонця.

– Я дещо довідалася про Темну Ніч, – сказала вона, звертаючись до лісу, який тепер мовчав. – Я довідалася, що пошук Бога – це Темна Ніч. Що Віра – це Темна Ніч. А що тут зрештою дивного. Кожен день для людини – як темна ніч. Ніхто не знає, що з ним станеться наступної хвилини, але навіть за таких обставин люди йдуть уперед. Бо вони мають Віру.

А може, вони просто не розуміють, яку таємницю приховує в собі кожна наступна мить. Але це не має жодної ваги – важливо знати те, чого навчилася вона.

Що кожна мить життя формується вірою.

Що вона сама може населити її або зміями та скорпіонами, або силою, яка її захистить.

Що віру годі пояснити, бо вона – Темна Ніч. І тільки від неї залежить, прийняти її чи ні.

Брида подивилася на годинник і побачила, що вже не так рано. Їй треба встигнути на автобус, проїхати три години й вигадати якісь переконливі пояснення для свого коханого. Адже він ніколи не повірить, що вона провела ніч сама-одна в лісі.

– Традицію Сонця опанувати нелегко! – прокричала вона, звертаючись до лісу. – Мені самій доведеться стати для себе Наставницею, а я сподівалася зовсім на інше!

Вона подивилася згори вниз, побачила далеке село, подумки прокреслила свій шлях через ліс і рушила туди. Але спершу знову обернулася до скелі й прокричала весело і розкуто:

– Я хочу ще одне вам сказати. Ви чоловік дуже цікавий!

Обпершись спиною на стовбур старого дерева, Маг побачив, як дівчина зникла в лісі. Він знав про її страх і чув, як вона кричала вночі. Була мить, коли він хотів підійти до неї, обняти її, захистити від страху, сказати, що їй не треба кидати такий виклик силам природи.

Але він радий, що так не зробив. І гордий, що ця дівчина, навіть із притаманною молодій людині розгубленістю, гідна бути його Іншою Частиною.

* * *

У центрі Дубліна є книгарня, де продають найвідоміші трактати з окультних наук. Про цю книгарню ніколи не писали ані в газетах, ані в журналах – люди приходять сюди за рекомендацією інших, і книгар задоволений, бо його публіка складається з покупців добірних і добре обізнаних в уподобаній темі.

Але навіть за таких обставин у книгарні завжди повно людей. Брида наслухалася про неї чимало, тому дістала адресу у викладача курсу астральних подорожей, який відвідувала. Одного вечора, після роботи, пішла туди й була зачарована книжками й атмосферою, що там панувала.

Згодом вона завжди, коли мала вільний час, ходила туди подивитися на книжки – лише подивитися, бо всі вони були завезені з-за кордону й дуже дорогі. Вона мала звичай гортати їх одну за одною, роздивляючись малюнки та символи, які знаходила в окремих томах, й інтуїтивно відчуваючи, як пульсує все це знання. Вона стала набагато обережнішою після досвіду, пережитого з Магом. Іноді вона навіть дорікала собі за те, що наважується прилучатися лише до того знання, яке могла зрозуміти. Відчувала, що втрачає щось дуже важливе в цьому житті, що в такий спосіб її досвід весь час повторюватиметься. Але їй бракувало мужності змінитися. Їй треба було знати той шлях, яким вона йде; тепер, коли вона пізнала Темну Ніч, вона знала, що не хоче просуватися вперед, заглиблюючись у неї.

І хоч не раз вона бувала дуже невдоволена собою, не вважала можливим вийти за власні межі.

Спілкуватися з книжками було набагато безпечніше. На полицях стояли перевидання трактатів, написаних сотні років тому, – мало хто наважувався сказати щось нове в цій галузі. І, здавалося, таємне знання всміхається з цих сторінок, далеке й відсутнє, глузуючи з людей, що марно намагаються нарешті відкрити його з кожним наступним поколінням.

Але Брида приходила до книгарні не тільки через книжки: вона спостерігала за тими, хто регулярно її відвідував. Іноді вона лише вдавала, ніби гортає трактати алхіміків, тоді як її погляд ковзав по людях, – чоловіках і жінках, здебільшого старших від неї, – які знали, чого їм треба, й завжди підходили до однієї й тієї самої полиці. Вона намагалася уявити собі, які вони у своєму приватному житті. Іноді вони здавалися їй мудрими, спроможними розбудити в собі силу або могутність, недсяжну для простих смертних. Іншого разу вона бачила в них людей, що впали в розпач і намагаються знайти відповіді, які забули багато років тому й без яких життя для кожної людини втрачає сенс.

Вона також помітила, що постійні покупці ніколи не пропускали нагоди погомоніти з книгарем. Вони говорили з ним про дивні речі, такі як місячні фази, властивості каменів, про те, як слід правильно вимовляти ритуальні слова.

Одного вечора Брида набралася духу, щоб зробити те саме. Вона поверталася з роботи, де все у неї складалося якнайкраще. Сьогодні їй щастило – і треба було це використати.

– Я знаю, що існують таємні товариства, – сказала вона.

У її уявленні це був добрий початок для розмови. Вона щось «знає».

Але книгар лише підвів голову від рахунків, які саме переглядав, і скинув на дівчину здивованим поглядом.

– Я зустрічалася з Магом у лісі біля Фолька, – сказала Брида, вже напівспантеличена, бо не знала, як продовжити розмову. – Він розповів мені про Темну Ніч. Він також пояснив, що на дорозі, яка веде до мудрості, не слід боятися помилок.

Вона помітила, що тепер книгар більше дослухається до її слів. Адже якщо Маг визнав за потрібне чогось її навчити, то вона має бути особою непересічною.

– Якщо для вас дорога – Темна Ніч, тоді навіщо вам книжки? – запитав він нарешті, і вона зрозуміла, що їй не слід було згадувати про Мага.

– Бо я не хочу навчатися в такий спосіб, – знайшла вона відповідь.

Книгар уважніше подивився на дівчину, яка стояла перед ним. Схоже, вона мала Дар. Та було дивно, що тільки з цієї причини Маг із Фолька визнав за

можливе приділити їй увагу. Мабуть, він помітив у ній щось іще. Можливо, вона й збрехала про те, що зустрічалася з ним, але звідки б тоді вона знала про Темну Ніч?

– Я не вперше вас тут бачу, – сказав він. – Ви заходите, гортаєте книги, але ніколи не купуєте.

– Вони дорого коштують, – сказала Брида, відчувши, що він зацікавлений продовжити розмову. – Але я вже дещо читала, відвідувала деякі курси.

Вона назвала імена вчителів. Можливо, після цього книгар зацікавиться нею ще більше.

Але знову її сподівання не справдилися. Книгар урвав розмову з нею й обернувся до одного зі своїх завсідників, який запитав, чи вже надійшов альманах, у якому вказане розташування планет на наступні сто років.

Книгар переглянув пакети, складені під прилавком. Брида помітила, що на пакетах стояли штемпелі багатьох країн світу.

Вона дедалі більше хвилювалася. Мужність, якої вона набралася, щоб заговорити з книгарем, зникла без сліду. Але їй довелося чекати, доки покупець подивиться книжку, заплатить, одержить решту й піде. Лише після цього книгар знову обернувся до неї.

– Я не знаю, як мені продовжувати, – сказала Брида. Очі в неї почали червоніти.

– А що ви вмієте робити добре? – запитав він.

– Те, у що я вірю.

Відповісти інакше вона йому не могла. Вона жила, роблячи те, у що вірила.

Проблема була тільки в тому, що сьогодні вона вірила в одне, а завтра – в інше.

Книгар щось написав на аркуші паперу, на якому робив свої підрахунки. Потім відірвав клаптик із написаним і, тримаючи його в руці, сказав:

– Я дам вам одну адресу. Були часи, коли люди сприймали магічний досвід як щось природне. Тоді не було навіть священнослужителів. І ніхто не ганявся за окультистами таємницями.

Бриді здалося, ніби він говорив, звертаючись до самого себе.

– Ви знаєте, що таке магія? – запитав він.

– Це міст між світом видимим і світом невидимим.

Книгар подав їй клаптик паперу. Там був написаний номер телефону та ім'я: Вікка.

Брида схопила папірець, подякувала й рушила до виходу. Уже у дверях обернулася і сказала:

– І ще я знаю, що магія розмовляє багатьма мовами. Навіть мовою книгарів, які прикидаються дуже стриманими й недоступними, а насправді вони люди великодушні й добрі.

Вона торкнулася пальцями губів, послала йому поцілунок і вийшла. Книгар відірвався від своїх рахунків і подивився їй навздогін. «Це Маг із Фолька навчив її так міркувати», – подумав він. Але хоч би яким досконалим був її Дар, цього не досить, щоб Маг зацікавився нею; тут була якась інша причина. Вікка спроможна відкрити її.

Час було зачиняти крамницю. Останнім часом книгар помічав, що публіка в його книгарні змінюється. Вона ставала чимраз молодшою, і, як провіщали давні трактати, що тіснилися на його полицях, світ тепер повертався на те саме місце, з якого він починався.

* * *

Старовинний будинок у центрі міста стояв у тому кварталі, куди вдень приходять лише ті туристи, яких передусім цікавить романтика минулого сторіччя. Бриді довелося чекати цілий тиждень, поки Вікка погодилася її прийняти. Й ось тепер вона стояла перед сірою, таємничою на вигляд будівлею, намагаючись приборкати своє хвилювання. Ця будівля досконало вкладалася в її уявлення про пошук; саме в таких будинках мають жити люди, що приходять до книгарні.

Ліфта в домі не було. Вона повільно йшла вгору сходами, щоб зустріти свою долю незасапаною. Натиснула на кнопку дзвінка єдиних дверей, які побачила на четвертому поверсі.

За дверима, у квартирі, загавкав собака. Після певної затримки їй відчинила двері худа, добре вдягнена жінка із суворим обличчям.

– Це я вам телефонувала, – сказала Брида.

Вікка жестом запросила її заходити, і Брида опинилася у вітальні з побіленими стінами та з творами модерного мистецтва на стінах і на столах. Так само білі штори фільтрували сонячне світло. Приміщення було поділене на кілька гармонійно окреслених зон із канапами, обіднім столом, книжковою шафою, туго напханою книжками. Усе було декороване з надзвичайно витонченим смаком, і Бриді пригадалися журнали з архітектури, які вона мала звичай гортати, коли підходила до кіоску з періодикою.

«Усе це, певно, коштує дуже дорого», – подумала вона, не спромігшись на якусь іншу думку.

Вікка провела гостю до одного із закутків дуже великої вітальні, де були два крісла італійського дизайну, виготовлені зі сталі й обтягнуті шкірою. Між ними стояв низенький столик зі скляною стільницею і на сталевих ніжках.

- Ти зовсім молода, - сказала нарешті Вікка.

Говорити на якісь світські пустопорожні теми тут не випадало. Тому Брида мовчала, чекаючи наступної репліки й намагаючись зрозуміти, чому така модерна обстава опинилася в старовинному будинку. Її романтичне уявлення про пошуки знань зазнало нового випробування.

- Він мені телефонував, - сказала Вікка.

Брида зрозуміла, що вона говорить про книгаря.

- Я прийшла сюди в пошуках Наставника. Хочу вийти на дорогу магії.

Вікка подивилася на дівчину. Дівчина справді володіла Даром. Але вона хотіла зрозуміти, чому Маг із Фолька так зацікавився нею. Дару для цього було не досить. Якби Маг із Фолька був початківцем у магії, на нього могла б справити враження та очевидність, із якою Дар виявляв себе в дівчині. Але він уже досить прожив на світі, аби знати, що Даром володіє кожна людина. Він не міг би потрапити в цю пастку.

Вона підвелася, підійшла до полиці й узяла свою улюблену колоду.

- Карти розкладаєш? - запитала вона.

Брида ствердно кивнула. Вона відвідувала різні курси й знала, що в руках у жінки карти таро, усього сімдесят вісім карт. Її навчали різних способів розкладати таро, й вона була задоволена, що їй випадає нагода показати свої знання.

Але жінка не розлучилася з колодою. Вона перетасувала карти й розклала їх на скляному столику, малюнками вниз. Подивилася на карти, розкладені без будь-якої системи, з тих, що вивчала Брида на курсах. Потім промовила кілька слів якоюсь чужоземною мовою й перекинула лише одну карту з усіх.

То була карта номер двадцять три. Трефовий король.

- Ти маєш добрий захист, - сказала вона. - Впливовий і дужий чоловік, із чорним волоссям.

Її коханий не був ані впливовий, ані дужий. А щодо Мага, то він мав сиве волосся.

- Ти не думай про його фізичний вигляд, - сказала Вікка, ніби вгадавши її думки. - Думай про його Іншу Частину.

- А що таке Інша Частина?

Брида відчувала подив, дивлячись на цю жінку. Вона вселяла їй таємну повагу, відчуття зовсім інше, аніж те, яке вона переживала, дивлячись на Мага або книгаря.

Вікка не відповіла на її запитання. Вона знову перетасувала карти і знову безладно розклала їх на столі, але цього разу малюнками вгору. У центрі

цього, на перший погляд, очевидного безладу опинилася карта номер одинадцять. Сила. Жінка, що роздирає пашу левові.

Вікка передала їй карту та сказала, щоб вона її зберегла. Брида взяла карту, не знаючи, що їй робити далі.

– Твоею найсильнішою стороною завжди була жінка в інших перевтіленнях, – сказала вона.

– Але що таке Інша Частина? – знову запитала Брида.

Уперше вона наважилася урвати цю жінку. Але хоч її запитання й було певним викликом, прозвучало воно досить боязко.

Якусь мить Вікка мовчала. У її свідомості народилася підозра: невже Маг міг не пояснити цій дівчині, що таке Інша Частина? «Ет, дурниці», – сказала вона самій собі й відкинула цю підозру.

– Інша Частина – це те найперше, що повинні знати люди, які хочуть опанувати Традицію Місяця, – відповіла вона. – Лише зрозумівши Іншу Частину, осягнеш, як знання може передаватися крізь час.

Вона пояснювала далі. Брида слухала її мовчки, напружено.

– Ми вічні, бо ми – вияви Бога, – сказала Вікка. – Тому ми проходимо через багато життів і багато смертей, вийшовши з одного пункту, про який нічого нікому не відомо, і прямуючи до іншого пункту, про який також ніхто нічого не знає. Ти повинна змиритися з думкою, що багато понять магії не пояснені й ніколи не будуть пояснені. Бог вирішив робити певні речі в певний спосіб, а чому Він так зробив – таємниця, відома лише Йому.

«Темна Ніч Віри, – подумала Брида. – Вона теж існує у Традиції Місяця».

– Це відбувається – це факт, – провадила Вікка. – І коли люди думають про перевтілення, то завжди замислюються над дуже складним запитанням: якщо спочатку існувало так мало людей на поверхні Землі, а сьогодні їх існує дуже багато, звідки прийшли нові душі?

Брида відчула, як їй перехопило віддих. Вона вже багато разів зверталася з цим запитанням до самої себе.

– Відповідь дуже проста, – сказала Вікка, натішившись протягом певного часу тривожною розгубленістю дівчини. – Під час певних перевтілень ми ділимося. Наші душі діляться так само, як діляться кристали та зірки, клітини й рослини.

Тобто наша душа перетворюється на дві душі, кожна з нових душ також перетворюється на дві й у такий спосіб протягом кількох поколінь ми розселилися майже по всій Землі.

– І лише одна з двох частин усвідомлює, хто вона така? – запитала Брида.

У неї було багато запитань, але вона хотіла ставити їх по черзі, одне за одним: те, яке вона щойно поставила, здавалося їй найважливішим.

– Ми становимо частину так званої Душі Світу, як називають її алхіміки, – сказала Вікка, не відповівши на запитання Бриди. – Насправді, якби Душа Світу тільки ділилася, то вона зростала б, але ставала дедалі слабшою. Тому ми не тільки ділимося, а й поєднуємося. І це поєднання називається Любов'ю. Бо коли душа ділиться, вона завжди ділиться на чоловічу й жіночу частину.

Так сказано й у Книзі Буття: душа Адама розділилася, і Єва утворилася з неї.

Раптом Вікка замовкла і втупила погляд у розкладені на столі карти.

– Тут багато карт, – сказала вона, – але всі вони складають частину однієї колоди. Щоб зрозуміти їхнє послання, ми потребуємо їх усі, усі вони однаково важливі. Те саме можна сказати про душі. Усі люди пов'язані між собою, як карти цієї колоди.

У кожному житті на нас лежить таємничий обов'язок зустріти принаймні одну зі своїх Інших Частин. Велика любов, яка їх розділила, перетвориться на Любов, що їх поєднає.

– А як я зможу довідатися, де моя Інша Частина? – запитала Брида, відчуваючи, що це запитання – одне з найважливіших серед тих, які вона будь-коли ставила у своєму житті.

Вікка засміялася. Вона й сама себе про це запитувала і з не меншою тривогою, аніж дівчина, яка сиділа тепер перед нею. Можна впізнати свою Іншу Частину за блиском в очах – саме так від початку часів люди впізнавали свою справжню любов. Але Традиція Місяця пропонувала інший спосіб: треба побачити світляну цятку, яка мерехтить над лівим плечем Іншої Частини. Але вона не збиралася розповідати їй про це; можливо, вона навчиться бачити світляну цятку, а може, й ні. Тож відповіла їй коротко:

– Треба не боятися ризику. Наражати себе на небезпеку невдач, розчарувань, зневіри, але не припиняти шукати Любов. Той, хто не стомиться від пошуку, переможе.

Брида згадала, що Маг сказав щось подібне, коли говорив про дорогу магії. «Мабуть, це одне й те саме», – подумала вона.

Вікка почала збирати карти зі стола, і Брида відчула, що її час закінчується. Але вона хотіла поставити ще одне запитання.

– А чи можна зустріти у своєму житті більш як одну Іншу Частину?

«Так», – подумала Вікка з певною гіркотою. І коли це відбувається, серце розколюється, а результат – біль і страждання. Атож, ми можемо зустріти три або й чотири Інші Частини, бо нас багато, й ми дуже розпорошені. Дівчина ставила дуже конкретні запитання, і жінці доводилося уникати їх.

– Сутність Творіння одна, – сказала Вікка. – І ця сутність називається Любов. Любов – це сила, яка нас поєднує, щоб зібрати до купи досвід, розпорошений по багатьох життях, у багатьох місцевостях світу. Ми

відповідаємо за всю Землю, бо не знаємо, де перебувають Інші Частини, які були нами на початку часів. Якщо їм добре, ми теж щасливі. Якщо їм погано, то й ми страждаємо, хай навіть підсвідомо, хай навіть відчуваємо лише крихітну частинку їхнього болю. Але насамперед ми повинні бодай один раз поєднатися в кожному перевтіленні з Іншою Частиною, яка неодмінно перетне нашу дорогу. Хай навіть це поєднання триватиме одну мить; але в ту мить виникає такий потужний спалах Любові, що він виправдає все наше подальше життя.

Собака загавкав у кухні. Вікка зібрала карти зі стола й знову подивилася на Бриду.

– Буває й так, що наша Інша Частина проминає нас, а ми її не приймаємо або навіть не помічаємо. Тоді нам знадобиться ще одне перевтілення, щоб зустрітися з нею. І за свій егоїзм ми будемо приречені на найтяжчу муку, яку самі ж таки для себе й винайшли: самотність.

Вікка підвелася й провела Бриду до дверей.

– Ти прийшла сюди не для того, щоб довідатися про Іншу Частину, – сказала вона, перед тим як попрощатися. – Ти маєш Дар, і коли я зрозумію, якого зразка цей Дар, то, можливо, я стану навчати тебе Традиції Місяця.

Брида відчула себе особою незвичайною. Та воно й не дивно – ця жінка вселяла їй повагу, таку глибоку, якої вона раніше ні до кого не відчувала.

– Я докладу всіх зусиль. Я хочу вивчити Традицію Місяця.

«Во Традиція Місяця не вимагає ночівлі в темному лісі», – подумала вона.

– А тепер послухай мене уважно, дівчино, – суворо сказала Вікка. – Починаючи від сьогодні, о тій годині, яку ти обереш, ти повинна залишатися сама-одна й розкласти на столі карти таро. Відкривай карту навмання й не намагайся щось зрозуміти. Просто дивись на карти, і через певний час вони навчать тебе всього того, що тобі треба знати цієї миті.

«Це вже схоже на Традицію Сонця; я знову маю навчати сама себе», – подумала Брида, спускаючись сходами. І тільки сівши в автобус, вона пригадала, що Вікка щось сказала їй про її Дар. Але про це вона поговорить із нею під час наступної зустрічі.

* * *

Протягом тижня Брида щодня присвячувала по півгодини розкладанню карт на столі у вітальні. Вона взяла собі за звичай лягати о десятій вечора і ставити будильник на першу годину ночі. О першій вона прокидалася, швидко готувала собі каву й сідала роздивлятися карти, намагаючись зрозуміти їхню потаємну мову.

У першу ніч вона була дуже збуджена. Переконана, що Вікка передала їй якийсь ритуальний секрет, вона намагалася розкласти карти достоту так, як розкладала їх та, – упевнена, що приховані послання зрештою їй

відкриються. Та минуло півгодини, але, крім кількох невеличких видінь, які вона приписала своїй уяві, нічого особливого не відбулося.

Наступної ночі Брида повторила те саме. Вікка сказала, карти розкажуть їй свою історію: а якщо вірити науці, яку вона здобула на курсах, – то була історія дуже давня, вона почалася не менш як три тисячі років тому, коли люди були ще близькі до своєї первісної мудрості.

«Їхні малюнки здаються такими простими», – думала вона. Жінка, що розкриває пашу левові, віз, запряжений двома таємничими тваринами, чоловік за столом, заваленим усілякими речами. Вона дійшла висновку, що ця колода карт була книгою – книгою, в якій Божественна Мудрість занотувала головні перетворення людини в її подорожі через життя. Але її автор, знаючи, що людству набагато легше запам'ятовується порок, аніж доброчесність, зробив так, щоб священна книга передавалася від покоління до покоління у вигляді гри. Колода карт – це винахід богів.

«Неможливо, щоб усе було так просто», – думала Брида щоразу, коли розкладала карти. Вона знала складні методи, досконало опрацьовані системи, й ці безладно розкладені карти зводили її з розуму. На шосту ніч вона роздратовано жбурнула їх зі стола. На якусь мить подумала, що зробила так під впливом якогось магічного натхнення, але його результати були нульовими; лише туманні здогади, що їх вона не могла визначити і вважала плодами уяви.

Разом із тим думка про Іншу Частину не йшла їй із голови ні на хвилину. Спочатку їй здавалося, вона повертається у свою юність, до мрій про чарівного принца, який мандрує через гори й долини, шукаючи дівчину, якій зможе взути на ногу кришталевий черевичок, або занурену в сон принцесу, яку він розбудить поцілунком. «У казках про фей завжди говориться про Іншу Частину», – напівжартома казала вона собі. Казки були її першим зануренням у світ магії, у який їй так тепер хотілося проникнути, і вона не раз запитувала себе, чому люди з віком відходять від цього світу, навіть знаючи, скільки щастя й радості додало їхньому життю дитинство.

«Можливо, тому, що радість ім не до вподоби». Вона визнала цю думку трохи абсурдною, проте записала її в щоденник як одну зі своїх творчих знахідок.

Цілий тиждень просушивши собі голову над уявленням про Іншу Частину, Брида відчула, як її дедалі більше опановує жажлива думка про те, що вона може обрати собі в супутники життя не того чоловіка. На восьму ніч, знову прокинувшись о першій годині, вона довго дивилася на карти таро, знову без найменшого результату, і вирішила запросити свого коханого завтра на вечерю.

Вона обрала ресторан, який був би не дуже дорогим, бо її обранець завжди наполягав на тому, щоб самому оплатити рахунок, хоч його платня асистента на кафедрі фізики в університеті була набагато меншою, аніж її платня секретарки. Було ще літо, й вони сиділи за одним зі столів, які ресторан виставляв на тротуарі, над самим берегом річки.

- Хотів би я знати, коли твої духи знову дозволять мені спати з тобою, - сказав напівжартома Лоренс.

Брида подивилася на нього з ніжністю. Вона попросила його, щоб два тижні він не приходив до неї додому, і він погодився, висловивши лише легкий протест, достатній для того, щоб вона зрозуміла, як дуже він кохає її. Адже й він, по-своєму, намагався розгадати таємниці Всесвіту і якби одного дня попросив зробити перерву в їхніх інтимних стосунках, їй би довелося погодитись.

Вони вечеряли неквапно й багато не розмовляючи, дивлячись на човни, які сновигали річкою, та на людей, що прогулювалися набережною. Пляшка з білим вином досить швидко спорожніла, й вони замовили ще одну. Через півгодини їхні стільці вже стояли впритул, а вони, обнявшись, милувалися літнім зоряним небом.

- Подивись на це небо, - сказав Лоренс, пестливо погладивши їй волосся. - Ми споглядаємо небо, яке було таким самим багато тисяч років тому.

Він уже казав це того дня, коли вони познайомилися. Але Брида не захотіла уривати його - адже в такий спосіб він намагався прилучити її до свого світу.

- Багато з цих зірок уже давно погасли, а проте їхнє світло досі летить крізь Усесвіт. Інші зірки давно вже народилися, а проте їхнє світло досі до нас не дійшло.

- Отже, ніхто не знає, яким є справжнє небо?

Вона ставила йому це запитання в їхню першу ніч. Але приємні хвилини можна й повторити.

- Ні, ми цього не знаємо. Ми вивчаємо те, що бачимо, а не завжди те, що ми бачимо, існує.

- Я хочу запитати в тебе одну річ. З якої матерії ми утворені? Звідки беруться атоми, з яких складається наше тіло?

Лоренс відповів їй, дивлячись на давнє небо:

- Вони були створені разом з отими зірками і річкою, яку ти бачиш перед собою. У першу секунду існування Всесвіту.

- Отже, після тієї першої миті Творіння більше нічого не додалося?

- Більше нічого. Усе перебувало й перебуває в русі. Усе зазнавало й зазнає перетворень. Але матерія Всесвіту залишається тією самою, якою вона була й мільйони років тому. Вона не збільшилася на жоден атом.

Брида дивилася невідривним поглядом на рух річкової води й на рух зірок. Було легко розгледіти, як річка тече по поверхні Землі, але було важко помітити, як рухаються зірки в небі. А проте як річка, так і зірки перебували в русі.

– Лоренсе, – сказала вона нарешті після тривалої мовчанки, під час якої обое спостерігали за човном, що пропливав повз них. – Дозволь мені поставити запитання, яке може здатися тобі абсурдним: чи можливо з погляду фізики, щоб атоми, з яких складається мое тіло, перебували в тілі іншої людини, котра жила раніше від мене?

Лоренс подивився на неї злякано.

– А що, власне, тобі хочеться знати?

– Лише те, про що я тебе запитала. Це можливо?

– Вони перебувають у рослинах, у комах, вони можуть перетворитися на молекули гелію й відлетіти на мільйони кілометрів від Землі.

– Але чи можливо, щоб атоми з тіла людини, яка вже померла, перебували в моєму тілі й у тілах інших живих людей?

Протягом якогось часу він мовчав.

– Так, це можливо, – відповів нарешті.

Десь далеко заграла музика. Вона долинула з баржі, що пливла по річці, й навіть здалеку Брида бачила силует матроса в рамці освітленого вікна. То була музика, що нагадала їй роки ранньої юності й принесла із собою атмосферу танців у школі, запах її кімнати й навіть колір стрічки, якою вона зав'язувала свій «кінський хвіст». Брида зрозуміла, що Лоренс ніколи не замислювався над її запитанням і, певно, цієї миті думав про те, чи в його тілі не перебувають атоми з тіл давніх воїнів-вікінгів, з вулканічних вивержень, із тіл доісторичних тварин, які так загадково зникли.

Але вона думала зовсім про інше. Вона хотіла тільки знати, чи чоловік, який тепер так ніжно її обіймав, був колись її частиною.

Баржа підпливла до них зовсім близько, і музика, що звучала на ній, заповнила все довкола. Люди, які сиділи за іншими столами, теж урвали свої розмови, намагаючись зрозуміти, звідки долинають до них ці звуки, бо всі мали дитинство та юність, танці у школі, усі колись утішалися казками про непереможних воїнів і чарівних фей.

– Я кохаю тебе, Лоренсе.

І Бриді дуже захотілося, аби цей хлопець, що стільки знав про світло зірок, мав у собі бодай частку від того створіння, яким колись була вона.

* * *

«Нічого в мене не виходить».

Брида сіла на ліжко й узяла пачку сигарет, що лежала на нічному столику біля голови. Усупереч своєму звичаю, вона вирішила закурити натщесерце.

Залишилися два дні до її наступної зустрічі з Віккою. Протягом цих двох тижнів вона не втрачала певності, що зможе показати себе якнайліпше. Вона поклала всі надії на процес, якого навчила її та гарна таємнича жінка, й докладала всіх можливих зусиль, щоб не обманути її сподівання; але колода карт не хотіла розкривати їй свою таємницю.

У три попередні ночі, щоразу закінчивши свій експеримент, вона відчувала бажання заплакати. Вона почувала себе незахищеною, самотньою й мала таке враження, що велика нагода прослизає в неї між пальцями. Не раз її змагало відчуття, що життя ставиться до неї не так, як до інших людей: їй надавалися всі шанси для того, щоб вона могла чогось досягти, та коли вона вже наближалася до своєї мети, земля під нею розколювалася, й вона падала у провалля. Таких невдач вона зазнавала у своєму навчанні, у стосунках із кількома чоловіками, в яких закохувалася, у мріях, якими ніколи не ділилася з іншими людьми. І те саме відбувалося з дорогою, якою вона хотіла піти.

Вона подумала про Мага; можливо, він зміг би їй допомогти. Та вона пообіцяла самій собі, що повернеться до Фолька лише тоді, коли піднесе свої знання магії до того рівня, коли не буде соромно прийти до нього.

А тепер їй здавалося, що такого рівня вона не досягне ніколи.

Вона довго лежала в ліжку, перш ніж примусила себе підвестися й приготувати вранішню каву. Зрештою таки набралася мужності й наважилася зустріти не новий день, а «Темну Ніч Повсякдення», як мала звичай казати після свого досвіду, пережитого в темному лісі. Вона зготувала каву, подивилася на годинник і побачила, що часу ще досить.

Підійшла до полиці й знайшла між книжками папірець, який їй дав книгар. Існують й інші дороги, втішала вона себе. Якщо вона змогла зустрітися з Магом, якщо змогла знайти Вікку, то зрештою знайде й особу, котра навчить її в такий спосіб, який вона спроможна буде зрозуміти.

Однак вона знала, що це не виправдання.

«Я зазнаю' невдачі в усьому, що починаю», – подумала вона з гірким почуттям.

Можливо, через короткий час життя це помітить і перестане надавати їй ті можливості. А може, навіть перекине перед нею всі дороги, перш ніж вона встигне звернути бодай на одну.

Але такою вона була й щодалі почувалась слабшою, менш спроможною змінитися. Кілька років тому вона ще була спроможна критикувати себе, була спроможна на героїчні вчинки. Але тепер уже звикла до своїх помилок. Вона знала й інших таких людей – вони звикали до своїх помилок і за короткий час починали сприймати їх як досягнення та чесноти. І тоді було вже пізно змінювати своє життя.

Вона подумала про те, що, може, краще не телефонувати до Вікки і просто зникнути з її поля зору. Але ж існувала й книгарня, до якої вона потім не посміє прийти. Бо книгареві навряд чи сподобається, якщо вона отак знехтує його порадою. «А зі мною нерідко бувало так, що, припустившись необачного вчинку щодо однієї особи, я втрачала й інших, чие добре ставлення було для мене неоціненним». Вона не повинна вчинити так само й тепер. Адже вона вийшла на ту дорогу, де налагодити важливі контакти надзвичайно важко.

Вона зібралася з духом і набрала телефонний номер, записаний на папірці. Вікка відразу взяла слухавку.

– Я не зможу прийти сьогодні, – сказала Брида.

– Ні ти, ні слюсар-водопровідник, – відповіла Вікка.

Брида на мить розгубилася, не зрозумівши, що саме хотіла сказати їй співрозмовниця.

Але Вікка одразу пояснила, що в неї виникли проблеми зі зливальною на кухні, що вона вже кілька разів викликала майстра, щоб він її полагодив, але той досі так і не з'явився. Вона почала довгу розповідь про старовинні будинки, які мають величний вигляд і безліч нерозв'язних проблем.

– Карти в тебе під рукою? – запитала Вікка, несподівано урвавши розповідь про проблеми водогону в старовинних будинках.

Здивована Брида відповіла ствердно. Вікка попросила, щоб вона розіклала карти на столі, а потім вона навчить її, як можна з'ясувати, прийде чи не прийде до неї завтра водопровідник.

Брида, ще більше здивована, зробила так, як їй було звелено. Розіклала на столі карти і дивилася на них неухважно, чекаючи подальших інструкцій з протилежного кінця телефонної лінії. Її рішучість пояснити, чому вона не зможе прийти, потроху розвіювалась.

Вікка говорила без упину, і Брида постановила собі терпляче вислухати її до кінця. Можливо, їй пощастить подружитися з нею. Тоді, можливо, Вікка стане толерантнішою і навчить її простішого методу опанування Традиції Місяця.

Тим часом Вікка нанизувала подію на подію, тему на тему й, виливши своє обурення з приводу недбалості ледачих слюсарів-водопровідників, стала переповідати свою сьогоднішню розмову з управителькою будинку і про те, як вони посварилися, бо так і не змогли дійти згоди, яку платню треба давати

консьержу. Цю важливу інформацію вона доповнила розповіддю про пенсії, що їх отримують мешканці їхнього дому.

Брида відповідала на цей потік думки схвальним підтакуванням. Вона погоджувалася з усім, що казала співрозмовниця, але вже не сприймала жодного її слова. Смертельна нудьга опанувала її; дивне базікання тієї жінки про водопровідників, консьержів та мешканців у таку ранню годину було однією з найнудніших розповідей, які вона будь-коли вислуховувала. Вона намагалася бодай якось розважити себе, ковзаючи поглядом по картах, розкладених на столі, пильно придивляючись до дрібних деталей, яких не помічала раніше.

Вряди-годи Вікка запитувала, чи вона її слухає, і Брида відповідала, що так, слухає. Але її розум був десь далеко, він подорожував там, де вона ніколи раніш не була. Кожна деталь, помічена в картах, здавалося, заводила її все далі в цю подорож.

Зненацька, як людина, що поринає в сон, Брида помітила, що вона вже не слухає співрозмовницю. Якийсь голос, голос, що, здавалося, лунав десь усередині неї – хоч вона й знала, що він лунає зовні, – нашіптував їй: «Ти розумієш?» – «Розумію», – відповідала Брида. «І справді, розумієш», – підтверджував таємничий голос.

Проте все це тепер не мало ніякої ваги. Карти таро, розкладені перед нею, зараз показували їй фантастичні сцени: чоловіки в самих настегнутих пов'язках, із засмаглими на сонці тілами й намащени олією; деякі були в масках, схожих на величезні риб'ячі голови. Хмари дуже швидко бігли в небі, й здавалося, що все перебуває в набагато швидшому русі, ніж за нормальних обставин, і сцена незабаром змінилася на майдан, оточений монументальними будівлями, де кілька дідів відкривали якісь таємниці кільком хлопчикам. В очах дідів був вираз розпачу й поспіху, так ніби якесь дуже давнє знання перебувало під загрозою безповоротної втрати.

«Додай сім до восьми, і ти матимеш мій номер. Я демон, я підписав книгу», – сказав хлопець у середньовічному одязі, коли сцена змінилася на видовище якогось свята.

Деякі чоловіки та жінки весело сміялися і здавалися п'яними. Потім Брида побачила перед собою храми, що стояли на скелях над морем, а небо затягнули чорні хмари, з яких вилітали осяйні смуги блискавок.

Перед нею виникли двері. Важкі двері, схожі на браму давнього замку. Двері наближалися до неї, і вона відчула, що скоро зможе відчинити їх.

«Повернися звідси», – промовив голос.

– Повернися, повернися, – сказав голос у телефонній слухавці.

Голос Вікки. Брида була роздратована, адже та відволікла її від дивовижного і фантастичного видіння, щоб повернути до розмови про консьержів та слюсарів-водопровідників.

– Зачекайте хвилину, – відповіла вона й доклала всіх зусиль, щоб повернути ті двері, але видіння розвіялося, зникло з її уяви.

– Я знаю, що з тобою було, – сказала Вікка.

Брида була майже шокована, приголомшена від подиву. Вона не розуміла, що з нею відбувається.

– Я знаю, що ти бачила, – повторила Вікка у відповідь на мовчання Бриди. – Не бійся, я більше не розповідатиму тобі про слюсаря-водопровідника. Він приходив на минулому тижні й усе полагодив.

Перед тим як покласти слухавку, вона сказала, що чекає її на домовлену годину.

Брида поклала слухавку, не попрощавшись. Вона ще довго стояла, втупивши погляд у стіну своєї кухні, а тоді її опанували конвульсивні ридання, і прийшла полегкість.

* * *

– Це був трюк, – сказала Вікка, звертаючись до наляканої Бриди, коли обидві всілися у глибокі італійські крісла. – Я розумію твої почуття. Іноді ми виходимо на якусь дорогу лише тому, що не віримо в неї. У такому разі все просто: від нас вимагається лише довести, що це не наша дорога. Та коли події відбуваються й дорога відкривається перед нами, ми боїмося йти вперед.

Вікка сказала, що не розуміє, чому люди воліють протягом усього свого життя руйнувати дороги, якими їм не хочеться йти, замість обрати серед них ту єдину, що приведе їх до якогось місця.

– Не можу повірити, що то був трюк, – сказала Брида.

Вона втратила всі рештки впевненості в собі, а її повага до цієї жінки дуже зросла.

– Видіння не було трюком. Трюком була наша розмова по телефону. Протягом тисяч років людина розмовляла тільки з тими, кого могла бачити. І раптом за якісь сто років поняття «бачити» й «розмовляти» були відокремлені. Ми вважаємо, що звикли до цього, і не помічаємо, який величезний вплив на наші рефлекси справила ця подія. Наше тіло досі не призвичаїлося до таких перемін. Практичним результатом став той факт, що, коли ми розмовляємо по телефону, ми входимо у стан, дуже подібний до певних магічних трансів. Наш розум переходить на іншу частоту, стає чутливішим до невидимого світу. Я знаю чаклунок, які завжди тримають біля телефону папір та олівець; розмовляючи з кимось, вони бездумно щось черкають на папері. Коли вони кладуть слухавку, то ті знаки, які вони нашкрябали, є, як правило, символами Традиції Місяця.

– Але чому карти таро відкрилися мені?

– Це велика проблема для кожного, хто хоче опанувати магію, – відповіла Вікка. – Коли ми виходимо на цю дорогу, то завжди маємо більш або менш виразне уявлення про те, що ми хочемо на ній знайти. Жінки переважно шукають на ній свою Іншу Частину, чоловіки – Могутність. Ані ті, ані ті не хочуть навчатися: вони хочуть лише здобути те, що поставили собі на меті здобути. Але дорога магії – як і дорога життя взагалі – це завжди дорога до Таємниці. Чогось навчитися означає увійти в контакт зі світом, про який ми не маємо найменшого уявлення. Треба бути смиренним, щоб чогось навчитися.

– І пірнути в Темну Ніч, – сказала Брида.

– Ти мене не уривай.

У голосі Вікки прозвучало стримане роздратування. Брида помітила, що її розсердила не суть її репліки, адже вона була цілком слухною. «Можливо, її дратує спогад про Мага», – подумала вона. Можливо, вона була колись у нього закохана. Вони приблизно одного віку.

– Пробачте, – сказала вона.

– Ет, пусте.

Вікка сама, схоже, була здивована своєю реакцією.

– Ви говорили мені про таро.

– Коли ти розкладала карти на столі, ти завжди уявляла собі те, що має відбутися. Ти навіть на думці не припускала, що карти можуть розповісти тобі власну історію. Ти тільки чекала від них підтвердження того, що вже знала, як тобі здавалося. Коли ми почали розмовляти по телефону, я це помітила. І зрозуміла, що можу подати тобі певний сигнал і що телефон – мій союзник. Я почала нудну розмову й попросила, щоб ти розіклала карти й дивилася на них. Ти увійшла в транс, який спричиняє розмова по телефону, й карти повели тебе у свій магічний світ.

Вікка порадила їй дивитися у вічі людям, які розмовляють по телефону.

– Це дуже цікаві очі, – сказала вона.

* * *

– Я хочу поставити вам ще одне запитання, – сказала Брида, коли вони пили чай. Кухня Вікки була на диво сучасною й функціональною. – Чому ви не дозволили мені покинути дорогу, якою я так невпевнено йшла?

«Бо мені хочеться зрозуміти, що в тобі знайшов Маг, крім Дару», – подумала Вікка. А вголос відповіла:

– Тому що ти маєш Дар.

– А звідки ви знаєте, що я маю Дар?

– Це дуже просто. По вухах.

«По вухах. Яке розчарування, – сказала Брида собі самій. – А я думала, вона розгледіла мою ауру».

– Усі мають Дар. Але одні народжуються з уже розвиненим Даром, тоді як іншим – мені, наприклад, – доводиться багато трудитися, щоб розвинути в собі Дар. Люди, які народжуються з уже розвиненим Даром, мають мочки вух маленькі й прирослі до голови.

Інстинктивно Брида доторкнулася до своїх вух. Вони справді були такими.

– Ти маєш машину?

Брида відповіла, що не має.

– Тоді приготуйся витратити чималу суму грошей на таксі, – сказала Вікка, підводячись. – Тобі час переходити до наступного кроку.

«Усе відбувається дуже швидко», – подумала Брида й також підвелася. Її життя ставало схожим на ті хмари, які вона бачила у своєму трансі.

* * *

Пополудні вони доїхали до гір, які височіли за тридцять кілометрів на південь від Дубліна. «Могли б сюди добути й автобусом», – подумки обурилася Брида, розплачуючись за таксі. Вікка привезла з собою сумку з якимсь одягом.

– Якщо хочете, я зачекаю, – сказав водій. – Знайти таксі тут вам навряд чи вдасться. Ми посередині дороги.

– Не турбуйтеся, – відповіла Вікка на превелику полегкість Бриди. – Ми завжди знайдемо те, що нам треба.

Водій подивився на них із подивом і, круто розвернувшись, поїхав. Вони стояли перед евкаліптовим гаєм, що тягся аж до підніжжя найближчої гори.

– Попроси дозволу увійти, – сказала Вікка. – Лісові духи полюбують чемність.

Брида попросила дозволу. Гай, який раніше здавався звичайним гаєм, несподівано наповнився життям.

– Намагайся завжди перебувати на мосту між видимим і невидимим, – сказала Вікка, коли вони йшли між евкаліптами. – Усе у світі наділене життям, намагайся завжди перебувати в контакті з цим Життям. Воно має розуміти твою мову. І тоді світ стане більш важливим для тебе.

Брида була здивована спритністю жінки. Її ноги нечутно ковзали над землею, майже не доторкаючись до неї.

Вони вийшли на галявину, де стояв величезний камінь. Намагаючись угадати, як цей камінь сюди потрапив, Брида помітила рештки багаття в центрі відкритого простору.

Тут було дуже гарно. До вечірніх сутінок ще далеко, сонце наповнювало ліс барвами літнього вечора. Щебетали пташки, легкий вітерець шелестів у листі дерев. Вони були на вершині невисокого пагорба, а далеко внизу Брида бачила лінію обрію.

Вікка дістала зі своєї сумки щось подібне до арабського бурнуса[3 - Широкий плащ із вовняної тканини з каптуром.], який вона накинула поверх одягу. Потім віднесла сумку й поставила під деревом, щоб її не видно було з галявини.

- Сядь, - сказала вона.

Вікка стала іншою. Брида не знала, чи причиною був одяг, чи та глибока повага, яку вселяло це місце.

- Насамперед я хочу тобі пояснити, у чому полягає мій намір. Я хочу зрозуміти, як виявляється в тобі Дар. Перш ніж я зможу тебе чогось навчити, мушу з'ясувати дещо про твій Дар.

Вікка попросила Бриду розслабитися, щоб усю свою увагу зосередити на красі природи довкола, так само як тоді, коли в неї були видіння від споглядання карт таро.

- У якомусь із колишніх життів ти вже виходила на дорогу магії. Про це свідчать твої видіння над картами, про які ти мені розповіла.

Брида заплющила очі, але Вікка попросила, щоб вона їх розплющила.

- Магічні місця завжди гарні й заслуговують на те, щоб ми милувалися ними. Це водоспади, гори, ліси, де духи Землі мають звичай жартувати, сміятися й розмовляти з людьми. Ти перебуваєш у священному місці, й воно показує тобі своїх пташок та вітер. Подякуй за це Богові; подякуй Йому за пташок, за вітер і за духів, що населяють це місце. Завжди намагайся перебувати на мосту між видимим і невидимим.

Під впливом голосу Вікки Брида поринула в приемне заціпеніння, й водночас почуття священного захвату опанувало її.

- Я вже розповідала тобі про одну з найбільших таємниць магії: про Іншу Частину. Усе життя людини на Землі має одну найвищу мету - пошуки своєї Іншої Частини. Навіть якщо вона вдає, ніби прагне опанувати мудрість, здобути гроші або владу. Будь-які її здобутки будуть неповними, якщо вона не зустріне свою Іншу Частину. За винятком небагатьох створінь, що походять від янголів, - і потребують самоти для спілкування з Богом, - решта людей можуть наблизитися до Бога лише тоді, коли в якусь мить, у якусь хвилину свого життя їм пощастить возз'єднатися зі своєю Іншою Частиною.

Брида помітила, що в повітрі присутня дивна енергія. На кілька хвилин її очі наповнилися слізьми, і вона не могла пояснити собі чому.

– У Темряві Часу, коли нас було розділено, одна з Частин – чоловік – дістала доручення зберігати знання. Він навчився обробляти землю, розуміти природу та рух світил у небі. Знання завжди було тією силою, яка утримує Всесвіт на своєму місці й завдяки якій світила обертаються на орбітах. У цьому була слава людини: зберігати знання. І завдяки цьому зміг вижити весь людський рід.

Ми, жінки, дістали набагато легше, делікатніше доручення, проте без якого знання втратило б усякий сенс, – перетворення. Чоловіки залишали нам родючий ґрунт, ми його засівали – і ґрунт перетворювався на дерева й рослини.

Ґрунт потребує насіння, а насіння потребує ґрунту. Одне не має сенсу без другого. Те саме відбувається і з людьми. Коли чоловіче знання поєднується з жіночим перетворенням, виникає могутній магічний союз, який називається Мудрістю.

Мудрість – це знання й перетворення.

Брида відчула, що вітер повіяв сильніше, й помітила, що під впливом голосу Вікки знову впадає у транс. Лісові духи здавалися їй живими й настороженими.

– Лягай, – сказала їй Вікка.

Брида відхилилася назад і випростала ноги. Угорі над нею висіло глибоке синє небо без жодної хмаринки.

– Вирушай на пошуки свого Дару. Я не можу супроводжувати тебе сьогодні, але йди без страху. Чим більше ти зрозумієш про саму себе, тим глибше пізнаєш світ.

І тим ближче підійдеш до своєї Іншої Частини.

* * *

Вікка нахилилася й дивилася на дівчину, яка лежала перед нею. «Такою була колись і я, – подумала вона з ніжністю. – Намагаючись дошукатися сенсу в усьому, вона спроможна дивитися на світ, як дивилися на нього давні жінки, що були сильними, вірили в себе й нерідко владарювали у своїх спільнотах».

У той час Бог був жінкою. Вікка нахилилася над Бридою і розстебнула її пояс. Потім трохи послабила змійку джинсів. М'язи Бриди напружилися.

– Не хвилюйся, – лагідно сказала Вікка.

Вона трохи підняла блузку дівчини й відкрила живіт. Потім дістала з кишені кристал кварцу й поклала його на Бридин пуп.

– А тепер я хочу, щоб ти заплющила очі, – промовила вона з тією самою ніжністю в голосі. – Спробуй уявити собі небо такого самого кольору, але із заплющеними очима.

Вона дістала з кишені маленький аметист і поклала його між заплющеними очима Бриди.

– А тепер ти робитимеш те, що я тобі казатиму. Не турбуйся більше ні про що. Ти тепер перебуваєш у центрі Всесвіту. Ти бачиш навколо себе зірки та кілька найяскравіших планет. Уяви собі, що небесний краєвид огортає тебе, а не висить перед тобою, як завіса. Утішайся спогляданням цього Всесвіту; ніщо більше не має тебе обходити. Зосередься на відчутті втіхи. Ти не відчуваєш ані смутку, ані провини.

Брида побачила зоряний Усесвіт і відчула, що може ввійти в Нього під акомпанемент голосу Вікки. А Вікка сказала їй, щоб вона придивилася й побачила в самому центрі Всесвіту величезний собор. І Брида справді побачила готичний собор, вимуруваний із чорного каменю. Він здавався невід'ємною частиною Всесвіту, що його оточував, попри всю абсурдність цього уявлення.

– Підійди до собору. Підіймися сходами. Увійди.

Брида зробила те, що наказувала їй Вікка. Піднялася сходами до собору, ступаючи босими ногами по холодних плитах. У якусь мить відчула, що хтось її супроводжує, і голос Вікки, як їй здалося, був голосом людини, що йшла за нею. «Це гра моєї уяви», – подумала Брида та зненацька пригадала, що вона перебуває на мосту між видимим і невидимим. Вона не повинна ані боятися, ані зневірюватися, ані впадати в розпач.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=11242608&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примітки

1

RAM (Regnus Agnus Mundi) – католицький орден, заснований 1492 р. для вивчення символічної мови усних традицій, членом якого нібито був Коельйо (так він сам стверджує у своїй книжці «Паломництво», друга назва «Щоденник мага»). (Тут і далі прим. перекл.)

2

Святий Хуан де ла Крус – католицький священик, поет-містик, реформатор Церкви, що жив у XVI столітті.

3

Широкий плащ із вовняної тканини з каптуром.